

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๔๗/๒๕๕๖

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๕/๒๕๕๖

วันที่ ๑๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

เรื่อง นายสามศักดิ์ พิทักษ์มงคล ในฐานะผู้ถือหุ้นของบริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาตรา ๖๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า ผู้ร้องเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทที่จัดตั้งขึ้นจากการร่วมลงทุนตามโครงการร่วมลงทุนเพื่อให้บริการ บัตรโทรศัพท์ระหว่างประเทศชนิดเก็บเงินล่วงหน้าและชนิดหักบัญชี ระหว่างบริษัท เทเลเมค คอร์ปอเรชั่น จำกัด กับการสื่อสารแห่งประเทศไทย โดยสัญญาดำเนินการให้บริการบัตรโทรศัพท์ ระหว่างประเทศซึ่งเป็นสัญญาตามโครงการร่วมลงทุนดังกล่าวมีข้อสัญญาให้บริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด มีสิทธิดำเนินการให้บริการและจัดเก็บค่าใช้จ่ายบริการบัตรโทรศัพท์ระหว่างประเทศ จากผู้ใช้บริการทั่วไปมีกำหนดระยะเวลา ๑๐ ปี ต่อมาเกิดข้อพิพาทขึ้นระหว่างการสื่อสารแห่งประเทศไทย กับบริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด ซึ่งข้อพิพาทดังกล่าวเป็นเหตุให้การสื่อสารแห่งประเทศไทย บอกลิกสัญญาดำเนินการให้บริการบัตรโทรศัพท์ระหว่างประเทศ บริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด จึงได้เสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการเพื่อขอให้มีคำชี้ขาดว่าการบอกลิกสัญญาของการสื่อสารแห่งประเทศไทยไม่ชอบด้วยกฎหมายและข้อสัญญา รวมทั้งเรียกค่าเสียหายในกรณีดังกล่าว แต่คณะอนุญาโตตุลาการได้มีคำชี้ขาดว่าการบอกลิกสัญญาของการสื่อสารแห่งประเทศไทยซึ่งปัจจุบัน

- ๒ -

เปลี่ยนสถานะเป็นบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ขอบด้วยกฎหมายและข้อสัญญา และให้บริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด ชำระหนี้และค่าเสียหาย บริษัท เทเลเมค คอร์ปอเรชั่น จำกัด ซึ่งเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลาง ขอให้เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ โดยศาลปกครองกลางพิพากษาให้บริษัท เทเลเมค คอร์ปอเรชั่น จำกัด แพ้คดี และขณะนี้คดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด

ในระหว่างนั้น บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ได้ยื่นฟ้องบริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด ต่อศาลล้มละลายกลาง และศาลล้มละลายกลางได้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดซึ่งบริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อศาลฎีกา และขณะนี้คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ต่อมาเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ บริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด ได้ยื่นคำร้องต่อศาลล้มละลายกลาง ขอให้ส่งคำโต้แย้งเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๖๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่ ซึ่งศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้นัดพิจารณาคำร้องดังกล่าวในวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๖ แต่ก่อนถึงวันนัดดังกล่าวในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๕ ศาลล้มละลายกลางได้มีคำพิพากษาให้บริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด ล้มละลาย

ผู้ร้องเห็นว่า เมื่อศาลล้มละลายกลางไม่ส่งคำโต้แย้งของบริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยก่อนมีคำพิพากษาล้มละลาย จึงต้องถือว่าผู้ร้องในฐานะผู้ถือหุ้นของบริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด เป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ กล่าวคือ พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๖๑ ที่บัญญัติให้ศาลมีอำนาจพิพากษาให้ลูกหนี้ล้มละลายได้ เมื่อศาลได้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว และเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รายงานว่า เจ้าหนี้ได้ลงมติในการประชุมเจ้าหนี้ครั้งแรกหรือในคราวที่ได้เลื่อนไป ขอให้ศาลพิพากษาให้ลูกหนี้ล้มละลายก็ดี หรือไม่ลงมติประการใดก็ดี หรือไม่มีเจ้าหนี้ไปประชุมก็ดี หรือการประชุมครั้งนี้ไม่ได้รับความเห็นชอบก็ดี โดยให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีอำนาจจัดการทรัพย์สินของบุคคลล้มละลายเพื่อแบ่งแก่เจ้าหนี้ทั้งหลายถือเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่มีได้บัญญัติหลักเกณฑ์และเงื่อนไขแยกประเภทหนี้ที่ไม่แน่นอนกับหนี้ที่แน่นอนออกจากกัน ซึ่งเป็นการบัญญัติกฎหมายที่ไม่มีขอบเขตชัดเจน เปิดโอกาสให้มีการใช้ดุลพินิจที่กว้างขวางเกินความจำเป็น

อันอาจส่งผลให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อลูกหนี้ประเภทเป็นหนี้ที่ไม่แน่นอนและศาลยังไม่มีคำพิพากษาให้ถึงที่สุดต้องตกเป็นบุคคลล้มละลายเช่นเดียวกับลูกหนี้ประเภทเป็นหนี้ที่แน่นอนและศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด ทั้งที่หนี้ที่แน่นอนกับหนี้ที่ไม่แน่นอนมีสาระสำคัญที่แตกต่างกัน การปฏิบัติในสิ่งที่ต่างกันโดยวิธีการเหมือนกัน จึงเป็นการเลือกปฏิบัติต่อบุคคลโดยไม่เป็นธรรม ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

ทั้งนี้ ผู้ร้องเคยยื่นคำร้องในประเด็นดังกล่าวขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๖ วินิจฉัยว่า แม้ผู้ร้องจะเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญรับรองและขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญก็ตาม แต่ผู้ร้องยังไม่ได้ใช้สิทธิยื่นเรื่องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๔๕ (๑) และยังมีได้ใช้สิทธิร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) ผู้ร้องจึงมิใช่บุคคลที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย หลังจากนั้น ผู้ร้องได้ใช้สิทธิยื่นเรื่องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๔๕ (๑) และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) และทั้งสององค์กรต่างเห็นว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๖๑ มิใช่บทบัญญัติที่มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้ง

- ๔ -

ต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง กำหนดว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๑๑ มาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) ของรัฐธรรมนูญ”

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ที่จะใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ได้ นั้น ต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนี้

(๑) ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ อันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) บุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ

(๓) ต้องเป็นกรณีที่บุคคลนั้นไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามคำร้องเป็นกรณีที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๖๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่ อันเป็นการกล่าวอ้างว่าถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ แต่บริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด ยังมีคดีอยู่ในศาลยุติธรรม โดยคดีดังกล่าว บริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด ได้ยื่นคำร้องต่อศาลล้มละลายกลาง ขอให้ส่งคำโต้แย้งเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย ซึ่งศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้พิจารณาคำร้องดังกล่าวในวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๖ แต่ก่อนถึงวันดังกล่าวในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๕ ศาลล้มละลายกลางได้มีคำพิพากษาให้บริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด ล้มละลาย โดยในระหว่างนั้นผู้ร้องอ้างว่า บริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด ได้อุทธรณ์คำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดต่อศาลฎีกา และคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา เมื่อบริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด ยังสามารถใช้สิทธิทางศาลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ ได้ จึงมิใช่กรณีที่บุคคลไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว แม้จะได้ยื่นเรื่องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๔๕ (๑) และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) มาแล้วก็ตาม ดังนั้น คำร้องจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์

- ๕ -

และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณา
และการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้
อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๖ -

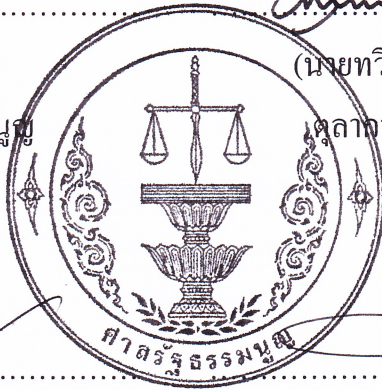
(คำสั่งที่ ๔๗/๒๕๕๖)

(นายจรัญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เฮกอรู)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจัช ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ